

Sprawa T-91/05

Sinara Handel GmbH przeciwko Radzie Unii Europejskiej i Komisji Wspólnot Europejskich

Kwestie incydentalne — Zarzut niedopuszczalności — Skarga o odszkodowanie —
Utracone korzyści — Żądanie zwrotu ceł antydumpingowych — Brak właściwości

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba) z dnia 5 lutego 2007 r. II - 248

Streszczenie postanowienia

- 1. Skarga o odszkodowanie — Przedmiot — Skierowane przeciwko Wspólnocie na podstawie art. 288 akapit drugi WE żądanie odszkodowania — Wylączna właściwość Trybunału — Kontrola charakteru skargi
(art. 234 akapit pierwszy lit. b) WE, art. 235 WE i 288 akapit drugi WE; rozporządzenie Rady nr 2913/92, art. 243–246)*

2. *Postępowanie — Skarga wszczynająca postępowanie — Wymogi formalne*

(art. 288 WE; statut Trybunału Sprawiedliwości, art. 19 i 46 akapit pierwszy; regulamin Sądu, art. 44 § 1 lit. c))

1. Artykuł 235 WE w związku z art. 288 WE nadaje Trybunałowi wyłączną właściwość do orzekania w zakresie skarg o odszkodowanie za szkody, które można przypisać Wspólnotom, podczas gdy jedynie sądy krajowe są właściwe dla rozpoznania żądań o zwrot kwot nienależnie pobranych przez organ krajowy na podstawie uregulowań wspólnotowych, których nieważność została następnie stwierdzona.

do ważności uregulowania wspólnotowego, do przewidzianej w art. 234 WE procedury prejudycjalnej — są właściwe w zakresie danego żądania, z którym chociaż wystąpiono w celu uzyskania odszkodowania za utracone korzyści, winno być traktowane jako żądanie zwrotu ceł antydumpingowych zapłaconych przez przedsiębiorstwo na podstawie jakoby niezgodnego z prawem rozporządzenia wspólnotowego.

Dlatego też sądy wspólnotowe, do których wystąpiono o odszkodowanie na podstawie powołanych przepisów, nie mogą zwalniać się z obowiązku zbadania prawdziwego charakteru wniesionych do nich skarg na tej podstawie, że zwinione zachowanie otwierające dostęp do uprawnień odszkodowawczych mogłoby zostać przypisane instytucji wspólnotowej.

W istocie szkoda, jaka miałyby zostać poniesiona, mimo iż jej kwota nie odpowiada dokładnie kwocie zapłaconych ceł, z uwagi na to, iż skarżące przedsiębiorstwo wzięło pod uwagę przy obliczaniu jej kwoty dodatkowe podatki, jakie musiałoby zapłacić z tytułu jego dochodu, gdyby nie podlegało tym cłom, wynika w sposób bezpośredni, konieczny i wyłączny z zapłaty tychże ceł antydumpingowych.

Badanie to prowadzi do stwierdzenia, iż, jak potwierdzają to przepisy art. 243–246 rozporządzenia nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny, to nie sąd wspólnotowy, lecz sądy krajowe — które będą musiały orzekać w przedmiocie zasadności ww. żądań, korzystając, gdyby miały wątpliwości co

(por. pkt 47–53, 60, 79)

2. W celu zagwarantowania pewności prawa i prawidłowego administrowania wymiarem sprawiedliwości dla dopuszczalności skargi konieczne jest, by istotne elementy stanu faktycznego i prawnego, na których się ona opiera, wynikały, przynajmniej w skrócie, ale w sposób spójny i zrozumiały, z samej treści skargi. Skarga o naprawienie szkody wyrządzonej przez instytucję wspólnotową musi zawierać elementy, które pozwolą określić w szczególności szkodę, którą w świetle swych twierdzeń skarżący poniósł, a dokładniej charakter i zakres tej szkody. Jedynie w szczególnych okolicznościach nie jest niezbędne sprecyzowanie w skardze dokładnego zakresu szkody i wskazanie kwoty żadanego odszkodowania, przy założeniu, że skarżący wykaże lub przynajmniej przywoła w swej skardze istnienie takich okoliczności.

Okoliczność, iż sądy wspólnotowe mają możliwość orzec poprzez wydanie wyroku wstępnego co do zasady powstania odpowiedzialności Wspólnoty, zastrzegając dokładne ustalenie odszkodowania dla późniejszej decyzji nie może w żaden sposób zwolnić skarżącego

z obowiązku spełnienia minimalnych wymogów co do formy przewidzianych w art. 44 § 1 lit. c) regulaminu Sądu. Wynika z tego również, że skarżący, który domaga się od Sądu wydania takiego wyroku wstępnego, pozostaje zobowiązany do dostarczenia dowodów zarzucanego Wspólnocie zachowania, charakteru i natury poniesionej przezeń szkody oraz związku przyczynowego pomiędzy zachowaniem a szkodą, lecz musi ponadto wskazać powody uzasadniające zwolnienie go z wymogu, zgodnie z którym skarga musi zawierać kwotowe wyliczenie powoływanej szkody.

W każdym razie nie jest zadaniem Sądu rozstrzyganie w sposób teoretyczny i abstrakcyjny co do metody obliczeń właściwej w celu określenia korzyści utraconych przez przedsiębiorstwo. Do danego przedsiębiorstwa należy sprecyzowanie w wystarczający sposób różnych aspektów tychże korzyści.

(por. pkt 108–111, 119–121)